

Увільний від роботи час енергодиспетчер Львівської дистанції електропостачання Віктор Масляк має улюблене захоплення – подорожувати. Бажання побачити нові краї, нову культуру та традиції одного разу привело його у Грузію. Про свій професійний шлях, дозвілля, а також про враження від побаченого у Грузії Віктор Масляк розповів кореспонденту “Львівського залізничника”.

– Підлітком я не мав визначених мрій про ту чи іншу професію. Коли ж після дев'ятого

зацікавити своїм предметом навіть тих студентів, які працюють на залізниці вже не один десяток літ

А ще у перші дні я боявся відповідати на телефонні дзвінки, бо був недостатньо обізнаний з усіма питаннями, а уточнювати щось у незнайомої людини не наважувався. Із часом я набув досвіду і почувався впевненіше. Тепер частіше виникає інший, кумедний клопіт: за зміну зі сотню разів відповідаєш на телефонні дзвінки і нерідко вдома, піднімаючи трубку, автоматично відповідаєш: “Слухаю! Масляк”.

Так склалося, що вже багато років я працюю поряд із моєю мамою. І навіть більше – вона є моїм вимогливим керівником. Коли працюєш поряд із кимось з рідних – це зобов'язує. Мені не хотілося б, щоб через якісь мої помилки мамі було соромно за мене, а також не хочу, щоб у когось закралася думка, що через родинні зв'язки я маю привілеї на роботі. Тому намагаюся виконувати свої обов'язки якомога якісніше. Звичайно, у мене ще нема досвіду старших колег, і часом я потребую професійної поради. У будь-який час можу звернутися до мами за фаховою консультацією, а це – суттєва допомога.

За всі роки праці я жодного разу не пошкодував, що став залізничником. Робота не приносила мені розчарувань, і я не вважаю її складною, мабуть, тому що на кожному місці мені було цікаво працювати.

нами. Зі мною навіть привіталися українською, що було для мене цілковитою несподіванкою.

Проте у наступні дні нам не завжди було легко порозумітися з місцевим населенням, наприклад, замовляючи страви в кафе. Справа в тому, що російську там розуміють здебільшого люди старшого покоління, натомість сучасна грузинська молодь частіше знає англійську. Але ця незручність не зашкодила нашому відпочинку. Завжди знаходився якийсь спосіб знайти спільну мову. Жодного разу ми не залишилися голодними і з певністю можемо сказати, що страви грузинської кухні дуже смачні.

Чи не перше, що впало в око, – це архітектура. Навіть для однакових панельних будинків там знайшли цікаве рішення – вони різняться кольором вставок. Приємно було бачити цю барвистість: от рожевий будинок, там синій, жовтий, зелений, отам фіолетовий. Мимоволі пригадався львівський майже одноманітний Сихів і київська Троещина.

Цікаво було побачити зразки новітньої реставрації, після якої непривабливі будівлі набувають неповторного сучасного вигляду. Не менш креативно виглядають і лавочки на набережній. Вони зроблені з велетенських морських

руди ростуть, як гриби після дощу. Так колишній радянський курорт перетворюється на курорт міжнародного рівня. Оновлена правова база створила сприятливі умови для інвестицій. Тепер туди вкладають гроші знані у світі мережі готелів. Уже нині до столиці Аджарії приїждять туристи не лише зі сусідніх країн, а й із Західної Європи. Наприклад, у готелі поряд із нами мешкали поляки і німці.

Нас вразила кількість спортивних майданчиків у місті. Вони розташовані практично у кожному кварталі, акуратно обгороджені, мають якісне покриття, баскетбольний щит чи волейбольну сітку. Це – реальна підтримка державою здорового способу життя. І, очевидно, людям це подобається. Ми були частими свідками, як там щодня займалися спортом діти та дорослі. Але й це ще не все. У Батумі розвинута система велодоріжок, а велосипеди можна брати в користування, як у Голландії – за монетку.

Не буду ідеалізувати Батумі. Там, як і у нас, є ще захаращені закутки, є старі обдерті будівлі, які потребують реставрації. Переважна більшість населення має досить скромні побутові умови. Помітно, що для них не є пріоритетом виділитись одягом

Енергодиспетчер Львівської дистанції електропостачання Віктор МАСЛЯК:

“В аеропорту Батумі зі мною привіталися українською”

класу зібрався вступати, то без довгих роздумів обрав залізничний технікум. Таке рішення здавалось мені цілком обґрунтованим. Насамперед тому, що на залізниці працювала моя мама, і завдяки цьому я мав хоч якесь уявлення про роботу в галузі. Крім того, наприкінці 90-х за суцільного занепаду економіки залізниця вистояла, і працювати там було престижно.

Із такими думками я вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту. Зі студентських років маю багато яскравих спогадів. Досі пам'ятаю, якими цікавими були практичні заняття. А ще пригадую реконструкцію стадіону “Україна”, у якій ми, студенти, теж брали активну участь. Винагородою за наші старання стала можливість безкоштовного входу на матчі. Я із задоволенням скористався цим правом.

Через декілька місяців після закінчення технікуму мене прийняли на роботу у Львівську дистанцію електропостачання електро-механіком у групу телеуправління, яка обслуговує пристрої телеуправління і телесигналізації (щити, маніпулятори, моторні приводи тощо). В основному це робота під відкритим небом, на перегонах. Освоїтися у ній мені допомогли колеги. Усі вони були не тільки старші за мене, а й досвідченіші, із вагомим стажем і практичними навичками. Поряд із ними я працював вісім років, а паралельно здобував вищу освіту у Харківській академії залізничного транспорту. У тому вузі немало неординарних викладачів, авторів важливих технічних проектів. Ці науковці вміли

і багато знають та вміють. Радий, що мав нагоду навчатися у таких викладачів.

Понад три роки тому я перейшов працювати енергодиспетчером. Багато що у цій роботі вже було мені знайоме, адже енергодиспетчер має справу саме з тією апаратурою, яку я раніше обслуговував. Проте було й чимало нового. Наприклад, тут важливо добре знати схеми живлення контактної мережі та ліній передач освітлення, пристроїв сигналізації, централізації і блокування. Крім того, мені довелося звикати до нічних чергувань. Пригадую, що десь півроку з цим було нелегко.

Але найважливіше – це відповідальність за життя людей, які працюють із контактною мережею, адже енергодиспетчер дає їм допуск до роботи і певним чином дбає про їхню безпеку.

Пригадую, скільки страхів і переживань супроводжували мене на перших чергуваннях. Я боявся, щоб не сталося пошкодження по зовнішньому постачанню, бо в деяких випадках наслідком є затримка руху поїздів. Не хотілося починати свою роботу на новому місці з таких випадків. Не менше переживань було й тоді, коли надавав допуск до роботи з контактною мережею. Сам себе не раз перевіряв, остерігаючись помилок.

Інколи з роботою було пов'язане й моє дозвілля. Коли працював у групі телеуправління, то щороку із задоволенням їздив на спортивні змагання між підрозділами служби електропостачання. Там ми грали у футбол. Позмінна робота енергодиспетчера вже не давала мені можливості виїздити на змагання у вихідні. А тепер мій вільний час належить насамперед моїй сім'ї: дружині Наталі та маленькій доні Христині, разом із якою ми наново пізнаємо світ.

Минулого року, ще до народження донечки, ми з Наталею побували в Грузії – у столиці Аджарії Батумі. Звідти привезли не лише фотографії та враження, а й цікаві спостереження та роздуми. Обираючи країну для подорожі, поміж іншим керувалися й цікавістю, бажанням побачити, як живе одна з колишніх республік Союзу. Вирішили, що варто змінювати усталені в суспільстві стереотипи і вибирати для відпочинку та мандрів не тільки країни Західної Європи чи широко розрекламовані Єгипет і Туреччину. Про своє рішення ми не пошкодували.

Грузинська гостинність вразила нас уже з перших хвилин перебування в Батумі. В аеропорту іноземних туристів зустрічали так урочисто, що ми мимоволі почувалися дуже важливими персо-

валунів. На них (як і на пляжі) місцеві мешканці та гості міста часто залишають без нагляду свої речі, коли йдуть купатися в морі. Подумалося, що це невиправдана безпечність, проте жодного разу ми не чули, щоб у когось щось пропало.

Ми дізналися, що багато молодих грузинських архітекторів навчалися за кордоном, зокрема в Італії. Своє знання вони втілюють на Батьківщині, бо мають там перспективи. Наприклад, батумський РАГС споруджено за проектом 23-річної архітекторки. Це оригінальна споруда у вигляді дельфіна.

Впало в око, що в Батумі багато будівельних майданчиків. Робота там кипить цілодобово, тому спо-

чи маєтком. Зате у кожній, навіть безкоштовній громадській вбиральні завжди є папір, рідке мило і рушнички для рук. Ми жодного разу не бачили, щоб хтось із мешканців Батумі не заплатив за проїзд у міському транспорті чи, скориставшись дружбою з водієм, мандрував зайцем. Кілька разів нам траплялися контролери, але порушників ніколи не було.

Шкодую, що не мали нагоди проїхатися грузинською залізницею, та сподіваюся, що колись це ще зробимо. Але це буде вже зовсім інша розповідь.

Спілкувалася
Ольга ПАДКОВСЬКА
На фото: колія грузинської залізниці

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсний свідоктво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСЮРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОІК.....226-36-23
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 968.
Замовлення 1456.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.

Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.

Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко, Андрій Косюра.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.

Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.